

HACIYATMAZ

MİHRİBAN İNAN KARATEPE

HECE

ö y k ü

Mihriban İnan Karatepe: 1972'de İzmir/Torbalı'da doğdu. Ortaöğrenimini(1990) ve yüksek öğrenimini (1996) Samsun'da; Ondokuzmayıs Ün. Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde tamamladı. Çeşitli devlet ve özel eğitim kurumlarında edebiyat öğretmenliği yaptı. 1992'den bu yana öykü yazıyor. Öyküleri *Dergâh*, *Yedi İklim*, *Kafdağı*, *Hece* ve *Heceöykü* dergilerinde yayımlandı. İlk kitabı, *Kadife Duruşu*(2001), *Yedi İklim Yayınları* arasından çıktı. Karatepe, evli ve üç çocuk annesi.

HACİYATMAZ

MİHRİBAN İNAN KARATEPE

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 210
Öykü: 15

Birinci Basım: Kasım 2008
© Hece Yayınları

Kapak Tasarımı: Sarakusta
Dizgi/Düzelti: HECE
Teknik Hazırlık: HECE

Baskı: Öncü Basımevi
Kazım Karabekir Caddesi
Ali Kabakçı İşhanı No: 85/2
İskitler / ANKARA
Tel: 384 31 20

ISBN: 978-9944-195-27-0

HECE YAYINLARI
Konur Sk. No: 39/1 Kızılay / Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenışehir / Ankara
Telefon: (0 312) 419 69 13
Fax: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr

İÇİNDEKİLER

İş ve İş/	9
Görüşme/	13
Hacıyatmaz/	17
Resim/	23
Uç Uç/	27
Koyunbaba Köprüsü/	31
Hacı Teyze/	37
Çift Sarılı Yumurta/	41
Ben Yanında Yokken/	45
Tam Tepede/	51
Su Bidonları/	55
Korku/	59
Dilsiz/	65
Dolmuşta/	71
Irdık/	77
Ekuno/	81
Emanet/	85
Babamın Ceketini/	89
Sırada/	93
Ağzı Bir Yayıp Ayrılan Alır/	99
Erik Ağaçlarının Altında/	103
Kahraman/	109

Sevgili annem Gülüřan ve babam Mansur İnan'a

İŞ ve İŞ

Bir grup genç öğretmen hanım, karşılıklı oturmuş ne yapıyorlar?

Burası bekleme salonu ve tabii ki bekliyorlar.

Hafif kilolu, eşarbını beline kadar indirmiş bir hanım ne kadar sözünün eri olduğunu hikâye ediyor.

Ufak tefek biri onu dinlediğini ve sözlü olarak takdir ettiğini fark etti. Sonuçta rakiptiler, moral bozucu olmasa da nötr kalabilmeliydi. Kendini koyuvermişliğine içten içe kızdı. Anlatacak eşdeğerde bir hikâyesi de yoktu. Ağzını açmışken kapadı.

Birazdan görüşme odasına alınabilir.

İçeri girdiğinde kapıyı sakın kapatacak, ellerini masanın üzerine koyup parmaklarını kenetleyecek, dik oturacak ve her soruya makul ve mantıklı acele etmeksizin çok da bekletmeden cevap verecek.

Salonda beklerken bir aşağı bir yukarı giderse, düpedüz heyecanını ortaya koymuş olacak. Kalbi güm güm atarken oturması da mümkün görünmüyor. Panoların önünde eğleşmeyi denedi. Ayaklı panolara yıl içi etkinliklerinin fotoğrafları asılmıştı. Tiyatro gösterileri, şiir dinletileri, koro... Hep bir ağızdan şarkı söyleyen çocukların ağzı açık kalmış. Yıl içinde düzenlenen seminerler... Kır saçlı, orta yaşın üzerinde bir adam sık sık okula gelmiş. Okulun idarî heyeti saygıyla ceketlerini iliklemiş onu karşılarken, kır saçlı adamın kürsüde gözleri dolarken, izleyenlerin elleri çenelerinde pür dikkat onu dinlerken, küçük bir çocuk bir demet çiçek uzatırken... Fotoğraflar, fotoğraflar... Öğrenciler sınıfta ders işlerken, kantinde eğleşirken, yemekhane; beyaz masa örtüleri, pırıl pırıl parlayan tabldotlar, geniş ve ay-

dınlık koridorlar, spor salonu... Basket potasına girmek üzere olan bir top, tek ayağı üzerinde havalanmış, topu gönderen bileği bükük bir genç, etrafında karşı takımın oyuncuları, topu durdurmaya kolları yetişmemiş... Hepsinde bulunduğu ortamdan memnun, gülen öğrenci yüzleri... Okul gezileri, öğrenciler Uludağ'da karlara bulanmış, teleferikte bacaklarını sallarken; ağaç bayramı, çocuklar sivil kıyafetli, ellerinde kazma kürekler, meşe palamutları boy boy yatıyor yerde, koruya okulun adı verilmiş...

Her şey üst düzeyde... Bir devlet okulunda bulunmayacak imkânlar. Yemekleri de güzelmiş, köfte ve patates vardı, çorbadan sonra... Tatlıyı da unutmamışlar, bravo!

Edebiyatın tanımı nedir? Dedi, içlerinden biri. Arkasına yaslanınca dik oturmuş, tam çayının son yudumunu almış, bardağını çay tabağına bırakıyordu. Sağında oturan, baştan beri el hareketlerini izliyordu. Parmakları titremiyordu, bundan emindi. Büyüğe, ceviz kaplama, dikdörtgen bir masanın etrafına okulun idarî heyeti sıralanmıştı. Masanın bir başında kendisi, diğer başında genel müdürlüğün kendisine cuk diye oturduğu bir adam. O ne kendinden emin duruş, o ne asaletti... Başlangıçta kendi aralarında usûlen havadan sudan konuştular, sanki bu nefes alması, heyecanını dizginlemesi için her öğretmene yaptıkları bir uygulamaydı. Bir yandan genel müdür özgeçmişini elinde tutuyor, okur gibi yapıyordu ki yavaşça masaya bıraktı ve sanki bu diğerlerinin asıl konuya balıklama dalması için bir işaretti.

Dört yıllık fakülte mezunu ve bir yıllık öğretmendi, bu lise öğrencisine sorulacak soru karşısında bir an afalladı ama yine de kuzu kuzu tanımladı. Başka soracak soru bulamadın mı edepsiz, diyemedi. Edebiyat edepten gelir, o da sizde yok diyemedi. Küçüldüğünü, şu beş para etmez adamlara yaranmaya çalıştığını, incindiğini hissetti. İşin raconunun böyle olduğunu anlaması için yıllar geçmesi gerekecekti. Hamdı, çiğdi ve her şeye alınıyordu.

İşe alındı. Okulun sahibi genel müdüre kaş göz etti. Beriki öbürüne olur anlamında başını eğdi. Diğerleri memnun gülümsediler. Ona durumu anlamak düştü. Sessiz ve sakin işe alınmış-

ti.

Kendisiyle beraber odadan çıkan yeni müdürü ayaküstü sohbeta durmuştu bile. Açık kahverengi, kendi içinde kaynayıp duran gözleri vardı. Sözleşme tarihinden, resmi işlerin neler olduğundan bahsetmedi bile. Gözleri fazla ışıltılı, mimikleri bir tiyatro oyuncusununki kadar fazla coşkuluuydu. Ama bu gözlerde fesatlık yoktu, zarar gelmez, diye aklından geçirdi. Unvanından memnun görünüyordu. Kendi binasını göstermek isteyerek sanki konumunu biraz daha pekiştirmek ister gibiydi. Mutluydu, işine âşık görünüyordu. Akşam evine çok geç giden, davasına âşık erkeklerden biri olmalıydı. Evine döndüğünde çocuklar çoktan uyumuş, karısı çocukları uyuturken yorgunluğunu atmış tam cin gibi kapıda karşılarken onu, düşük omuzları, sönük bakışları, kocaman yorgunluğuyla eve giriyor olmalıydı. Az ve öz konuşuyor ya da sadece sorulana cevap veriyorken kim bilir karısı durmadan anlatıyordu.

Parmağında yüzüğü var mıydı? Yoksa bile abdest alırken çıkarmış, aynanın önünde unutmuştur. Sabah çıkarken karısı parmağında yüzüük olmadığını nasıl fark etmedi?

Her fırsatta kocasının gözlerinin içine bakıyor, onun kendisine bakabileceği bir anı böylelikle kaçırmamaya çalışıyordu. Galiba o yüzden parmağına da dikkat etmedi. Telefonunu unutmadın değil mi, dedi, kapıda. Çantada, dedi. Gün içinde aranıp duracağını düşünmeden edemedi. Kadın bunu düşündürttüğünü bildiğinden, küçük arsızlığına keyifle gülümsedi.

Yeni eğitim-öğretim dönemimiz hayırlı olsun, dedi, müdür. Evet, dedi bir an silkinerek daldığı düşüncelerden, hepimize hayırlı olsun. Bunun gerçekten bir hayır işi olduğunu anlaması uzun sürmeyecekti. Aldığı paranın çok üstünde bir hizmetle fi-sebilillah uğraştı durdu.

GÖRÜŞME

Çizgilerin bir dili olduğu kesin. Köşeli figürler karalayıp duran kişinin aklı karışık olmalı. Sorunları var ve çözümü yok. Olaylara daha mantıklı yaklaşıyor ve sistemli düşünmeyi seviyor. Devamlı yuvarlaklar, helezonlar çizense hayatın akışından memnun. Çünkü onun çizgileri birbirine kavuşuyor. Acıtan, ruhunu kanatan sivri uçları yok yaşadıklarının.

Necla tüp gaz kokusu duymuş, zili çalmış çalmış açmamışım. Eyvah, demişler ya tüpü açık unuttu bu ya da... Tövbe es-tagfirullah... Yedek anahtar da bırakmamışım ki eşe dosta nereden bulsunlar. Çilingir çağırılmışlar...

Ocağa çay suyu koymuştum, taşmış, ateşi söndürmüş. Uyudum mu daldım mı bilmiyorum, masa başındaydım. Önümdeki kâğıtları minik minik yırtıyordum. Çorba oldu. Kafam, evim, dünyam... İnsan ne için yaşar? Rüyalar ne içindir? Rüyamda simsiyah bir zemin üzerine kirli beyaz çizgilerle bir adam resmi çizmişim.

Önce yuvarlaklar çiziyorum çünkü mutlu ve kendimle barışığım. En düzgün olanı bir baş yani bir adamın kafası oluyor. Güya ki Orhan Velî'ymiş. Sonra boynu, omuzları, kolları, bacakları derken gittikçe köşeli bir şekil alıyor. Resimden çok karikatüre benzedi. Ölmeden birkaç gün önce, tam da düştüğü çukurdan güç bela çıkmış ve içinden söylenerek eve doğru gidiyormuş. Pat pat silkmış omzundaki tozları. Dirseklerini ve dizlerini dövmüş. Belkemiğinde hafif bir sızı, bir de bu çıktı başımıza Allah Allah, "Çok da anmazdı ya Allah'ın adını", eve yollanmış. Gece karanlığında sokaklarda bir de sigara yakmış, cılız ateşinin parlayıp sönmelerinden anlıyorum. Bir koku geliyor burnuma. Sigara kokusu değil ama ne? Resim çok siyah ya da gittikçe kararıyor. Adamın ayakucuna

gelen yerden tırnağımla tuvali kazıyorum. Eh oradan bir güneş patlayıverirse şaşmam. Ama bu bir rüya, ışıktaki da uyuyamam. Sa-dece tuval delindi. Rüyam bitmek üzere ama uykum gittikçe ağır-laşıyor. fiimdi bu tuvali, adamı, elimizi, yüzümüzü kat kat ışığa boğan sarılı turunculu güneşimiz yok. Olsa dükkân senin Necla... Neden kollarımdan tutup çekiştiriyorsun?

Küt diye öleceğim bana kalsa. Adamın gerisine ev niyetine; üst üste, yan yana çizip durduğum kutucukları gümbür gümbür devirip altında kalacağım. Mutlu falan değilim. Ama bırakmazlar.

Necla gelir. Bak şekerim, diye başlayan cümleler kurar. Ayıp ol-masın diye sohbete katılır görünürüm, arada iki çift laf ederim, haklısın valla, diye sürdürür. İnsanın yalnızlığını gideren, kendi içinde boğulmaktan kurtaran, yeri gelince dinleyen iki kulak, ba-kan iki göz ama her şeyden çok konuşan, devamlı konuşan bir ağız olur her defasında...

Üst geçitte yürürken önce onların balkonunu görüyorum. Her zaman çamaşır asılı... Bir üst katta da ben oturuyorum. Hat-ta evi uzaktan birine gösterirken, çamaşır asılı balkonun bir üs-tü, diye mimliyorum. Evlerin de bir ruhu olmalı. Katı ve hareket-siz duran bu beş katlı koca kütlelerin her tuğlasında dönüp duran elektronlarıyla capcanlı atomlar var. Bir karınca yuvası gibi kay-nayıp duran... Böyle kaynayıp dururken içi, kaskatı durabiliyor. Necla kolumdan tutmuş çekiştiriyor. Kendisi tabağındaki bütün pasta ve börekleri bitirmiş, çayının son yudumunu çöpüyle bir-likte kafaya dikmiştir ve ayaklanır, teybe bir kaset koyar şıkır şı-kır oynar. Vücudumdaki bütün atomların, birbirine yaslanıp hat-ta yığılıp kaldığını sanıyorum. Hangi birini tutup kaldırırsın ye-rinden. Ben oynamasını bilmem Necla...

Kendimi eve zor atmıştım. Ayaklarım külçe gibi ağırdı. Sırtımı dik tutamıyordum. Üstümü başımı değiştirmeden yığılıp kaldım bir köşeye. Ne oldu ki şimdi? Geldiler üç-beş kadın, istemeye iste-meye çıkardılar beni adamın karşısına, ne değişti ki?! Artık zamanı gelince çiftleşmek lazım, demişti, evlenmek diyeceğine, oğlanın yengesi. Allah ıslah etsin sizi e mi, dedim içimden. Bir yanıştır ol-du, bela okumamak lazım.

Odam yeterince büyüktü. Onlar girer girmez birden küçüliverdi. İçimde bir darlanma, kalksalar da gitseler diyorum. Sebeb-i ziyaretleri belli. Evde de kahve yok. Olsa da ne diye uğraşayım, zaten gönlüm yok, çay ikram ettim. Nedense içimde bir gülme hissi. Kendimi zor tutuyorum. Yoksa seviniyor muyum? Hâlbuki olacaklar belli. Kırılmasınlar diye gidip görüşeceğim. Tek gidip tek döneceğime kuşum yok. Bu yalnızlık bana çok şey öğretti, içimden konuşmayı ve susmayı dışa örneğin. Konuşunca hele de üst perdeden ve buyurgan, oğlanın yengesi misal, insanın dinleyeni olmuyor. Sadece lazım olanları duyuyorsun. Yarın öğleden sonra çocuk onlara gelecek, ben de gelirim eğer tanışıp görüşeceğiz. Ya nasip gerisi... Gerçi görünen dağın arkası yakın. Zaten oğlan da askerliğini yapmış, mesleğini eline almış, eh ben de okumuş yazmış kızım, yabana atmam... Ayaklarımı sürte sürte eşekler gibi gittim.

İkimiz de oturduğumuz yere hemen yerleşiverdik. Ne o ne ben rahatsızlık belirtisi gösterdik. Heyecansız ve rahat birbirimize baktık. Adı Bülent ya da Cüneyt, soyadını hiç anlamadım, ilgilenip sormadım. İnsanın adı Bülent ya da Cüneyt olunca atletik yapılı ve cengâver ruhlu olmalı diye düşünürüm. Enine geniş, küt bir adam bu. En çok o konuştu. Pek dinlemedim. Kerhen cevap verdiğim oldu... Kayıtsız ve gevşektim. Bir ara yengesi tatlı ikram etti. Saydım tam beş dilimdi. Baklavayı severim ama ikisini zor yedim. O hepsini gözümün önünde hangi aralık yedi bitirdi, anlayamadım. İlgisizliğimden sıkılmış olmalı ki durumu çabuk kavradı. Hayata dair bana bir iki nasihat çekti. Gökte nikâh kıyılmadan yerde kıyılmazmış. Hımm... İzin istedim misafir olarak, ısrar etmedi oturmam için, kapıya kadar uğurladı. Kısa bir görüşme oldu.

Vücudum kaskatı kesilmiş eve dönüyordum. Ellerim ceplerimde, başım eğikti. Çantam omzumdan kaydı kayacak... Ayaklarım ağır ve güçsüz adımlar atarak, ezbere evin yolunu buluyordu. İş dönüşü her akşam uğradığım mahalle bakkalını es geçtim. Bir ekmek, bir paket meyve suyu diyecek halim yok hatta bütün bunlara yabancıyım.

Yol boyu köpekler eşlik etti. Kapı önlerinde taşta oturmuş küçük

yatardık bize geldiğinde. Ezanla kalkışı vardı, Allah diyerek, bir görseydiniz öğretmenim.

Öğretmen, sınıfa sırtını dönüp tahtaya bir şeyler karalarken bir yandan anlatıp duruyor. Sanki uzayın koordinatlarını keşfetmiş ve buluşunun patentini alamamış gibi haklı bir kırgınlık ve gururla hiç gülüyor. Sonsuz bilinmeyenli denklemler ürüyor tahtada. Sibel hülyalı gözlerle süzüyor x ve y 'leri.

Sibel onlardan biri miydi? Bahçe duvarına yakın yürüyorduk. Duvarın gerisinden iki çocuk bize laf attı. Sibel ağzına geleni sayıp döktü. Ben sesimi çıkarmadım. Oğlanların da beklediği buymuş gibi gülererek uzaklaştılar. Nedense tatlı bir gülümseme yayıldı yüzümüze, birbirimize bakıp bir kahkaha koyuverdik.

Sibel sonraları derslere geç girmeye başladı. Okula gelmediği günler de oluyordu. Üstü başı zambak kokuyordu. Sen de oraya gidiyorsun değil mi, dedim. Yok canım, dedi. Sonra bir çocuk varmış, çok yakışıklıymış, esmer ama boyu biraz kısa, neyse olsunmuş daha küçük-müşüz uzarmışız besbelli hepimiz bir gün.

Mezarlık sıra okula giderken ölülerden çok kendi selametimiz için okuyup üflüyorduk ilkin Sibel'le. Sonra bir alışkanlığa dönüştü. Bazen yolu yarılanmış ve hala üç gulhü bir elham okumamış oluyorduk. Okula yaklaştığımız sırada birden aklımıza geliyor, alelacele okuyup, günlük okuyuşlarımızdan birini yapmış olmanın rahatlığıyla bahçe kapısından içeri giriyorduk. Bir de bunun dönüşü vardı. Sibel dönüş yolunda sonraları ayağını ağırdan almaya başladı.

Asri mezarlığın ölüleri bizi okumaya mecbur ediyordu. Sanki yakamızdan tutup silkeceklerdi okumayı unutsak. Dedemse üstünü dikenler sarmış mezarıyla kimseden bir şey istemiyordu. Hiç olmadığı kadar sessiz ve sakin yatıyordu. Beyaz sakallarını sıvazlayarak –hala kalmış mıdır?- üzüm yiyordu belki. Gözlerini kapatıyordu çiğnerken.

III.

Büyük oğlunun ceplerinde kuru üzüm dururmuş yine. Bir

eliyle Mushaf'ı sıkı sıkı bastırmiş göğsüne yürüyormuş. Boşta kalan elini ne yapacağını bilememiş. Elini cebine atmış, kuru üzümüleri avuçlayıp çıkardığına kendi de şaşmış. Cık cık etmiş üvey amcası, kınayarak. Suçlu suçlu bir sağına bir soluna bakınmış o da. Boynunu omuzları arasına gömerek yürüyüp gitmiş.

Tülbendi ağzından çekerek, kalkmaya yeltendi, konuşan kadın. Diğeri eteğindeki tozları silkti.

Ölmüşlerin ardından çok konuştuk bugün, dediler usulca. Allah affetsin.

KAHRAMAN

Yazarımın nesi oluyorum?

Sırtıma eski püskü bir ceket geçirerek beni kapıdan saldı.

Sen gelmiyor musun? Dedim.

Sen koca adamsın, yalnız çıkabilirsin, dedi.

Gömleğimin yakasını düzelttiğim sırada evin içinde gezinip duran kedilerden biri omzuma atlayıverdi. Tutunduğu yerin ipini çekip uzatmış, ceketimin omuz başı büzülmüştü. Mendebur hayvan, sıcak ve tüylü karnı, pis kuyruğu boynuma sürünerek kendini yere attı. Kedileri sevmediğimi, bunu düşünürken anladım.

Kedi tırnaklarını etime geçirmişti, ensem ince ince sızladı. Ağlamaklı oldum.

Cık, cık... dedi. Erkekler ağlamaz, ne yapıyorsun? Erkek olduğumu ve yapmamam gereken bir şeyi yaptığımı anladım.

Beni dilsiz ve bilgisiz sokağa saldı. Sokaktan korktuğum ve ondan ayrılmak istemediğim için fazla uzağa gidemedim. Daha doğrusu sokağı hiç görmedim. Apartman kapısının önünde bekleyip durdum. Kapıyı açacak cesareti bulamadım kendimde. Allah'tan dışardan kimse de gelmeyince kapı da açılmamış oldu. Bir müddet orada bekledim ve gerisin geri merdivenleri çıkarak dairemin önüne geldim. Ona kızgınım. Kızdığımı göstermek istiyorum. Bağırمام ama kaşlarımı çatabilirim. Kaşlarım var mı? Var. Ellerimi göz kapaklarımın biraz yukarısında gezdirdiğimde kalın kaşlarımın olduğunu anladım. Ve hemen çattım onları. Demek ki kapı açılın ve beni görsün istiyorum.

Elim kapının tokmağını tutuyor. Tokmağı bırakırsam geldiği mi anlar ve kapıyı açar. Onu terk edebilir miyim? Tokmağı yavaşça bırakıp, hiç ses çıkarmadan basıp gidebilir miyim? Gidişimin bir anlamı ve sebebi yok. Beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Sadece bana verdiklerini yetersiz buluyorum. İçimde bir eksiklik, tamamlanmamışlık duygusu, ağızımda kötü bir tat var. Kalbim bir kuş gibi çırpınıyor. Beni harcayacağından, yok sayacağından korkuyorum. Hayatta en korktuğum şeyin sevilmemek olduğunu böylelikle anlıyorum.

Tokmağı bıraktım. Çat etti. Beş on saniye sonra kapı açıldı. Kapıyı bana bir sokak çocuğu açtı. Yüzü kir içindeydi ve parça parça gömleği üzerinden dökülüyordu.

Yatak odasına denizi doldurmuş, buzlu camda dalgalanıp duruyor, anahtar deliğinden ve eşikten hole sular sızıp duruyordu. Holde sıra sıra çam ağaçları vardı ve boyları tavana değiyordu. Ağaçların arasından bir köstebek ailesi ağır ağır mutfağa doğru, tek sıra ilerlemeye başladı. Mutfağın yarısı yeni sürülmüş bir tarlaydı, mis gibi toprak kokuyordu. Bir dilenci mutfak masasının altına kurulmuş dileniyor, tepesinde kocaman bir güneş asılı olduğu hâlde üşür gibi yapıyordu.

Bunca kalabalığı yadırgamadığıma şaşım kaldım. Sadece kendime duracak bir yer aradım. Henüz bana biçilmiş bir eylem yoktu. Yalvaran gözlerle ona baktım. Ama o boşluğa bakıyordu. Bir psikiyatr koltuğuna uzanmış, kocaman mavi gözleri yarı yarıya kapalı sanki ben gideli biraz süzülmüş, anlatıp duruyordu. Karşısında maskeli bir adam, sürekli anlattıklarını not alıyordu. Tam dış kapının yanında durdum ve onları izledim. Zaman zaman sustuğunda bile adamın not almayı sürdürmesi ilginçti.

Okurken ünsüzleri görerek okuyacaksınız. Ünlüler zaten yeteri kadar ünleyip duruyor kendilerini. Arada olan ünsüzlere oluyor. Patlayan, çatlayan, kaynayan, kısılan hep ünsüzler...

Ama okumuyorsun. Beni duymuyorsun bile... Kulaklarında tıpa var, duymadığını anlarım diye yüzüme de bakmuyorsun.

Bu olay hakkında söylenecekler bunlardan ibaret. İş bu öyküyü yazarken gözyaşlarım çoğu kez sel gibi aktı. Bunu satır aralarına yansıtmadığımı besbelli. Nedense üslubum kuru... Ağladığımı her hâlûkârda gizliyorum. Ev halkı da anlamasın diye sık sık yüzümü yıkadım zaman zaman balkona kaçtım. Aklıma ne gelirse satır satır yazıp durdum. Küçük paragraflar, müstakil cümleler, hatta üç noktalarım var. Şimdi bütün bunları nasıl anlamlı bir bütün halinde sunabilirim, bilmiyorum.

Anlattığım her şey gerçek. Yalan olan bir şey varsa o da şudur: Söylenebilecekler bu kadar değildir, benim söylemeyi becerebildiğim budur. Yalan olmasa da yanlış olan bir şey de sizin beni baştan beri işittiğinizi varsayıyor olmamdır. Beni işitmediğinizi, gözlerimdeki anlamı okuyamadığınızı, işinize gelmezse bu satırları da yarım bırakabileceğinizi bilmek de çok acı, bir o kadar da heves kırıcı.

Neymiş efendim, bir öykü yazarken bir kahraman yaratıyormuşsun sonra iş çıkırından çıkıyor, kahraman kendi öyküsünü yaşamaya başlıyormuş. Sen de armut gibi kalıyormuşsun ortada. Bütün öykülerde anlatıp durduğum kendimden başkası değilken ve kendimden kaçabilmek için yazıp dururken, kendimle yüzleşip duruyorsam, başını alıp giden bir kahraman en çok istediğim sonuç olsa gerektir. Ama evde kalan kızlar gibi bütün kahramanlarım başıma kalıyor. Onları evden soğutmak içinse çevirmediğim dümen kalmadı.

İşte birini daha sokağa saldım. Gerisin geri gelecek biliyorum. Onun kalbinde kocaman bir korku var ve içinde hiç merak yok. Fazla uzağa gidemez. Göreceksin tıpış tıpış dönecek. Beni terk edemez.

Kırıldım. Kalbim kırıldı... Kalbimde demek kocaman bir korku var ve içimde hiç merak yok. Pekâlâ, şimdi bu duyduklarımın sonra içimde ezilen şeyin adı ne?

Kendinden kaçmak,
Kendinle yüzleşmek,
Kendini aramak,
Kendini bulmak...

Hangisine daha yakınım ki?

Ne yapıp edip kendimi bulmak istiyorum.

Çevreme bakındım. Her şey donmuş gibiydi. Aklımdan sokak çocuğundan yardım istemek geçmişti oysa... Ortalıkta görünmüyordu. Bana elini uzatacak birini aradı gözlerim. Mutfak masasının altına kurulmuş dilencinin bile eli cebine girmiş orada kalmıştı.

İş başa düştü, dedim içimden. Dış kapıyı açtım ve ses etmeden dışarı adım attım. Üç kat merdivenlerden aşağı indim.

Sokak kapısının önündeyim. Kapıyı yavaşça kendime doğru çektim. Dışarının havası serin ve daha aydınlıktı. Üşüdüm. İki adımla artık kapının dışındayım. Sokaktayım. Ama sokağı göremiyorum. Sokak diye bir şey mi yok? Göremediğim bu yere doğru bir adım daha atacak cesaretim yok. Daha uzağa gidemiyorum. Sırtımı kapıya dayadım. Sanki bütün bedenim kevgir gibi delik deşik ve hava geçiriyor.

Beni sahipsiz bıraktı. Benim tek varlığım oydu ve beni asıl o bıraktı. Sahibimden şikâyetçiyim. Ona sahibim dedikçe kendimi köpek gibi hissediyorum. Eğer beni yanına çağırırsa koşa koşa gideceğimden ve kocaman dilimi çıkarıp onun ellerini ayaklarını yalayacağımdan, kuyruğumu sallaya sallaya etrafında dört döneceğimden korkuyorum.

Onun yanına varmamak ve bu korkuyla tükenmek istiyorum.

Üçüncü katın sokağa bakan pencerelerden biri açıldı.

Pencerenin açıldığını gayr-i ihtiyari duydu ve başını kaldırıp yurkarı baktı.

Maskeli adam başını uzatmış, aşağı bakıyordu.

Oh dedi, seslice, sahibim değilmiş. Bu nasıl olsa beni çağırılmaz.

HACIYATMAZ

MİHRİBAN İNAN KARATEPE

Sesi ta yüreğinden gelmiyor. Sözcükler ağız boşluğunda hatta dudaklarıyla dişleri arasında çarçabuk yapılıyor, birbirine bağlı minik zincir halkaları gibi şangır şungur boşanıyor.

Ne söylediği anlaşılıyor ne de söylediğinde bir mânâ var... Hep üst perdeden konuşması da cabası... Bir şey diyecek olsam konuşmaya konuşmaya sesim çıkmaz olmuş. Yağmurda kalmış yavru kediler gibi miyavlıyorum konuşmak yerine. Adam yerine koymuyor bu yüzden beni. Çok konuşuyor çok...

